

REPRESENTACIÓ DEN CAMESTORTES

ALGAIDA, 13 DE FEBRER DE 2010

PERSONATGES

Comitiva de familiars (no parlen)
Arruals acompanyants den Camestortes (no parlen)
Pare den Camestortes
Mare den Camestortes
Arrual Major
Jutge
Fiscal
Rei Carnaval

ESCENOGRAFIA

Munt de papers: Sumari
Llibrot del jutge
Balança. Maça del jutge
Taulas, cadires i bancs

ANOTACIÓ IMPORTANT

Una gran part d'aquest guió es basa en la gesticulació, en el llenguatge no verbal dels personatges. Per aquest motiu és important fer especial esment a la mímica durant tota la representació.

PRIMERA PART

Introducció general

(Entra a l'escenari la comitiva de familiars, seguida del pare i de la mare. Quan s'han assegut, entra en Camestortes escoltat per dos arruals, que el menen del braç. Quan fa l'entrada en Camestortes, tot són espants dels familiars que es posen a plorar, sobretot la mare que fa una vertadera escena melodramàtica. Seguidament entra l'Arrual Major seguit del Fiscal, amb un posat més estirat que un sou de funcionari.

A continuació entra el Carnaval i amb molta parsimònia se situa al mig de l'escenari i comença el).

**GRAPAT DE DÈCIMES COIXES QUE,
A MODO DE BENVINGUDA
I COM A INTRODUCCIÓ A LA FUNCIÓ,
RECITA EL REI CARNAVAL**

I

Permeteu que me present:
Jo som el rei Carnaval,
un monarca excepcional
d'ençà des meu naixement.
Tenc un domini potent
damunt tothom desflessat,
gent de gran integridat
que fa bulla, bauxa i festa
i, sobretot fa sa gran gesta

d'exercir sa llibertat.

II

Com que són es Darrers Dies
fins Algaida jo he arribat
i amb molta severitat,
fora patir de manies,
jutjarem ses dolenties
(tot quan mos ha succeït).
Perquè estic ben entristit
de ses desgràcies tan fortes
que culpa den Camestortes
aquest any tots hem patit.

III

Com que hi ha molta de gent,
sa benvinguda vull dar
an es públic assistent
que heu vengut a escolar.
Així és que dic ben rabent
perquè avui estic de bones:
Siau benvinguts senyors,
senyores, amos, madones
i es que no fan coneixerdor (+I)
si són homos o són dones.

IV

Benvenguts tots, nins i nines,
fadrins, fadrines, casats,
separats i divorciats,
mallorquins i mallorquines.
Com un roser sense espines,
amb “talante” de ministre
perquè no som gens racista,
salud també es forasters
i an es quatre “esterengers”
que jo ja conec de vista.

V

I ara vull recomanar
a tota sa concurrènci'
que faceu molt de silenci
perquè ja hem de començar
lo que heu vengut a escoltar
amb molta de simpatia.
No allargam més s'agonia:
Ja mos trobam a ses portes
de jutjar en Camestortes
amb molta categoria.

VI

I vull dir, per acabar,
an es bons espectadors:
Tots ets que avui feim d'actors
ses graci's vos volem dar.
I a ses persones que hi ha,
no vos faceu ses estretes.
Si voleu esser condretes,
ben vives i intel·ligents,
en 'cabar feis-nos contents
unes FORTES MAMBELLETES!

I a continuació: senyores i senyors, amos i mado-
nes, fadrins i fadrines, aixecau-vos i feis gran
silenci perquè, amb gran solemnitat, entra
en escena es Jutge per començar es Judici den
Camestortes.

(Entra es Jutge i tothom en escena es posa dret).

SEGONA PART

Introducció al Judici

(El jutge duu un grossíssim llibrot davall el braç. Figura que és un llibre de lleis. El col·loca damunt la taula i s'asseu a la cadira. Fa un gest amb la mà donant a entendre que els assistents al judici es poden asseure).

JUTGE: Aquest magne tribunal s'ha reunit per jutjar i condemnar aquest homo (*assenyala amb el dit en Camestortes*) de totes quantes desgràcies, desventures i adversitats han succeït a sa vila d'Algaida. En Camestortes és culpable, i així ho demostrarem. En aquest sumari (*assenyala un munt de papers que hi haurà damunt la taula*) hi ha escrites totes ses acusacions. Arrual, procediu a començar es judici.

MARE: (*Plorant desconsolada*) Però si ell no ha fet res! Ai, pobre fillet meu (*tots els familiars ploren*).

JUTGE: (*Autoritari*) Silenci! Ja tendrem temps de xerrar i plorinyar quan haguem condemnat i executat aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Arrual, que comenci es procés.

ARRUAL MAJOR: (*Amb to solemne*). Algaida, dissabte dia 21 de febrer de l'any de nostro senyor de 2009. Compareix davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i de sa mare, acusat d'horribles crims, faltes, infàmies, malifetes i altres monstruositats i atemptats que, seguidament, explicarem. (*Pausa*). I amb l'autoritat que m'ha esta conferida deman: ¿Qui jutjarà en Camestortes?

JUTGE: Jo, es gran Jutge Patutge, en nom de sa justícia.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui l'acusarà?

FISCAL: Jo, es Fiscal General, en nom des ministeri fiscal.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui el defensarà?

PARE: Jo, son pare, en nom de... (*dubte*) son pare...

MARE: (*Interrompent el seu home, plorant*). I jo, que som sa seva mareta, que té una pena molt grossa... ¡Ai pobre fill meu, pobre fill meu!

ARRUAL MAJOR: Si és així, que així sigui. Pot començar es judici sumaríssim contra en Camestortes. (*Dóna la paraula al jutge*). Senyor Jutge...

TERCERA PART

El Judici

ESCENA I

[D'aquí a Hollywood, els foguerons de Sant Honorat, la casa del pagès i el temps]

JUTGE: (*Molt solemne*). Que comenci es procés. (*Al fiscal*).
Senyor Fiscal, principiau...

MARE: I no podem arreglar pagant una fiança com fan es nostros polítics...

FISCAL: (*Al jutge, fent-li una capada*) Amb la vènia... (*Es dirigeix al públic. Força solemne i pedant*) Un any més em trob amb sa penosa situació d'acusar a un veïnat des poble de ses malifetes més grosses que jamai hagueu sentit parlar. Senyor jutge, distingit Públic si avui som aquí és perquè han passat coses ben greus...

PARE: Sou més pesats que es de Titoieta Ràdio... Què voleu començar?

FISCAL: Sa Ràdio? Quina ràdio? De quina ràdio parlau? (*s'arregla una mica*) I sa tele? No ha vingut sa tele? "D'aquí a Hollywood!" (*fa besades a l'estil munarià*).

MARE: I que s'ha tornat *loca* aquesta! Tira *besos*! I de què parla, ara?

(*Parlen un moment entre ells dos mentre el fiscal segueix fent besades i dient "d'aquí a Hollywood". El jutge s'ho mira tot astorat*).

PARE: (*Asa mare*) Res, dona que s'ha equivocat de poble!

MARE: (*Al pare, estranyada*) Que s'ha equivocat de poble? Com que s'ha equivocat de poble?

PARE (*Amb paciència com si la mare fos beneïta, ho és?*): Degué venir per Sant Honorat i com que va veure tant de foguerons i dimonis se deu pensar que és a Ciutat!

JUTGE (*Ben enfadat*): Senyor fiscal, voleu fer el favor de continuar!

FISCAL (*Es refà*): Ah... Umm... Sí, acús a Camestortes de ser es culpable de greus atemptats patrimonials.

MARE: Ah, no! El meu fill no està casat!

JUTGE (*Aclareix*): Ha dit "patrimonials", no matrimonials!

PARE (*Pacient*): Senyor jutge que Camestortes no està casat. No dic jo que qualque al·lota no el cerqui...

MARE (*S'enfada*): Ah, no! Es meu fill ben curro que és!

JUTGE: Prou!

FISCAL: Amb la vènia. Acús a Camestortes de pintar una casa des poble de colorins!

MARE: De colorins?

FISCAL: Sí, amb sos colors de sa bandera mallorquina

PARE: I vós, què hi teniu res en contra, de Mallorca?

FISCAL: Aquesta no és sa qüestió! Sa coloració és es delicte!

MARE: Ja ho val! Tot per una bandera republicana!

PARE: Mallorquina!

MARE: Republicana!

PARE: Mallorquina!

FISCAL (*Perd sa compostura*): Callau! Vatural'olla! Ni mallorquina, ni republicana, un atemptat és lo que és!

PARE: Però, quin mal hi ha de donar un poc de color a sa vida?

MARE: A més, una cosa com aqueixa és bona pes turisme!

FISCAL: Pes turisme?

MARE: I tant! Sabeu què en venen, de turistes, a veure sa casa! És una atracció! I mou duros per s'economia de la Vila. Jo mateixa vaig veure una gent de Randa que va anar a veure sa casa i es deixaren uns bons doblers an es comerços d'Algaida!

PARE (*Fluix, xiuxiuejant*): No és tan difícil!

FISCAL: I què me deis de s'incendi des solar de s'aparca-
ment de sa Tanqueta? I de ses inundacions que
hi ha cada vegada que plou? Això no és cupa
den Camestortes?

PARE: Home, això és cupa den Joan, perquè d'ençà que
s'ha fet montuïrer no mos fa gens de cas. El sol
només lluu sempre a Montuïri. Podria donar-
mos millor temps!

FISCAL: Camestortes, t'acús de què hi ha hagut dies de
molta pluja, fins an es punt que gairebé tengué-
rem inundacions a Algaida!

MARE: Hi va haver un dia que vaig haver d'anar an es
forn i an es super i me vaig haver de canviar ses
enagos i ses bragues tres vegades de lo xopa que
anava!

FISCAL: Va arribar a ploure tant que diuen que a davall
d'es pont des torrent de Son Capellà, devora sa
Talaieta, s'hi va posar tanta aigua que allò pa-
reixia un llac.

MARE: Si Campos vol un golf, Algaida vol una platja!

PARE: Aquests dies de pluja melse vaig passar tancat dins
es cafè jugant a cartes. Vaig perdre doblers i vaig
guanyar molts de deutes!

MARE: Ah, vago! No te vaig dir que te n'havies d'anar a
sa caseta a posar una teulada a ses galines i a fer
llenya! (*li pega una clatellada*) Vago, més que vago!

JUTGE: Prou! Prou! Senyor fiscal?

FISCAL: Amb la vènia... Camestortes, jo t'acús des vent fred que bufava es dia de sant Antoni a Pina!
No hi havia qui estàs a damunt plaça!

MARE: Es meu sogre fins i tot va ficar es cul dins es caliu i encara així. És que feia molt de fred. Ja ho va dir es batle de Ciudad Antigua: "aquí fa molt de *frío!*"

FISCAL: Camestortes, t'acús de provocar onades de calor i de fred fins al punt que quasi neva a Algaida!

MARE: Ah, no. Quina beneitura! Tothom que té una mica de coneixement (*senyala amb dos dits el front*) sap que mai hi pot fer neu, a Algaida!

JUTGE (*Es deixa dur per la curiositat*): I com així?

MARE: En Joan va dir que nevaria a nivell de la mar i tothom sap que Algaida no en té, de mar!

PARE: Homo, es safreig de Castelltix...

ESCENA 2

[El transport públic, la TDT, les noves tecnologies i el senyor Batle]

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de que encara no s'hagi fet res amb so tema des pas dels camions per dins es poble.

PARE: I ara, això és cupa seva? Això és s'Ajuntament que no fa res! Molt anunciar obres i millores i sa única cosa nova que han fet és obrir oficina pes funcionaris an es cafès!

MARE: (*Encesa*) Ah, no! Què s'Ajuntament fa moltes coses bones. Han millorat es transport públic!

FISCAL: És cert. Ara sa camiona d'Algaida té més freqüències...

MARE (*Que interromp constantment*): I un tren!

FISCAL: S'ha introduit una targeta amb sa que tot surt més barato...

MARE: I un tren!

FISCAL: Ets autobusos són ben moderns i confortables...

PARE: No per això, però, es xòfers són més simpàtics...

MARE: I un tren!

FISCAL (*Irritat*): Però què deis des tren, dona?

MARE: Què sí! Què han posat un tren a Algaida! No se quan passa, però tenim tren!

PARE: No diguis dois, com hem de tenir tren!

MARE: Què sí, que a jo m'han dit que, a Algaida, molta gent s'ha pujat an es tren!

FISCAL: Acús a Camestortes per posar tots ets entrebancs possibles perquè Algaida no entri an es segle XXI.

MARE: I on és, això?

FISCAL: Què no teniu calendari, senyora?

MARE: I ves! Ben curro! Amb receptes i fotografies d'animals!

FISCAL: Bé, bé. Sa qüestió és que sa implantació d'una plataforma d'internet a Algaida ha provocat molts de problemes!

PARE: Ara que es meu fill està an es féisbuc no fa més que queixar-se que sa connexió és molt lenta.

MARE: Ai, lenta no ho sé, però renouera, renouera, si que ho és! Jo, que vaig sentir es pregó de sant Honorat per s'ordinador des meu fill, es batle me va deixar sorda quan va tocar es micro.

PARE: Se veu que no se sentia res.

MARE: Idò me va fer botar tots es perns des sonotone.

FISCAL: (*que no els fa ni puta cas*): Aquesta plataforma juntament amb sa TDT hauria de...

MARE (*l'interromp*): Sa TDT? És aquesta cosa amb sa que te regalen una tele?

JUTGE: Una tele?

MARE i pare: Si no tens TÉ-DÉ-TÉ no tens tele!

FISCAL: Aquestes innovacions no han acabat d'aferrar bé, i ara més que mai amb es correu electrònic...

MARE: Correu electrònic? Un robot! Tindrem un robot de carter! I ara mos arribaran ses cartes a sa cassetta de foravila?

PARE: Si es camins estan asfaltats!

MARE: Un robot! (*fa com de robot, amb veu d'expedidor de tabac*) "Su carta, gracias".

FISCAL: Per molt que en Camestortes s'hi oposi, s'avanç digital an es poble és patent!

PARE: És que al senyor batle és molt bo, amb això des digitals!

MARE: I tant què ho és! A mi m'han dit que ja n'esperen un altre, a casa seva!

JUTGE: Prou! Continuai que no vull torbar-me tot un any a sopar!

ESCENA 3

[El Pla E, les obres al poble, les matances (un clàssic que torna cada any com el bon torró de Nadal o la declaració d'Hisenda) l'Orquestrina d'Algaida fa 25 anys i el bon rotllo de l'església amb el poble]

FISCAL: Camestortes, t'acús de fer tot es possible per endarrerir ses obres promogudes per s'Ajuntament!

PARE: Vagos!

FISCAL: Encara no està acabat es Casal de s'Escola de Música!

PARE: Que m'ho diguin a mi, que else sent sonar cada vespre que torn de plaça!

MARE: Pfffff! Si allà no aprenen res!

FISCAL: Com podeu dir això? A s'Escola de Música hi van molts d'alumnes!

PARE: En Camestortes volia aprendre a tocar es guitarró, però es mestre li va dir que ja havia nascut après!

JUTGE (*Encuriosit*): Què voleu dir amb això?

MARE: O és s'escola o són els alumnes que no valen un *prebe*! Me voleu dir com és possible que després de 25 anys tocant plegats es músics d'Algaida encara només siguin una ORQUESTRINA?

FISCAL: Camestortes, jo t'acús no haver fet sa feina i provocar s'endarreriment a ses obres des passeig de sa carretera!

PARE: An es meu fill sempre l'acusen de lo que no ha fet!

FISCAL: Ses obres des passeig duen un any i encara no estan acabades!

MARE: Això és es col·lesterol!

FISCAL: Es Pla E que ha posat en marxa es Govern de sa nostra estimada Espanya, encara que estigui en mans d'uns improvisadors i uns "maricomplejines", va ser ideat per donar feina a tothom i tu, Camestortes, l'estàs sabotejant.

MARE: Això és es col·lesterol!

FISCAL: Ets arbres aviat s'hauran d'exequjar i es Passeig per culpa de ses teves males arts no es podrà inaugurar per Sant Jaume!

MARE: Això és es col·lesterol!

FISCAL: Em voleu dir què passa amb so col·lesterol?

MARE: No li diuen es passeig des col·lesterol?

FISCAL: Sí.

MARE: Idò, es col·lesterol des picapedrers! Uns bons tiberis que fan per berenar i dinar... i clar després, amb tant de col·lesterol a sa butza no hi ha qui agafi una pala o mescli res. Queden estesos pes passeig com si fossin sacs!

PARE: A jo me recorden an es sacs de ses carreres que se fan a la Pau o an es sacs que empram a ses matances.

MARE: Ses matances! Quin disgust enguany!

JUTGE: I què va passar?

MARE: No ho he dit? Un disgust!

PARE: Crec que es senyor jutge vol que li expliquis què va passar a ses matances d'enguany.

MARE: Què li expliqui? Quin disgust!

PARE: No, si per jo, m'estim més que no expliquis res.

MARE: Ai, ai, ai!!!!

FISCAL: Què va passar, dona?

MARE: 45 anys de casats..! Ai, quin disgust!

PARE: An es senyor jutge no li interessen gens aquestes coses!

MARE: I enguany que venien els parents de Veneçuela!
(*se moca*) Ai, senyor fiscal, anàrem a treure es porc de sa soll i com que se devia veure sa bar-rumbada no volia sortir. Així que ja mos tens a n'Evita i jo, estirant-lo per ses orelles; en Víctor Luís Manuel, en Camestortes i en Miquel, empenyent-lo des costats i, s'inútil des meu homo, de sa coa... I tot just quan havien 'conseguit treurer-lo es pobre animal va fer un pet que va sonar com si amollassin sa traca de Sant Jaume... I feia més pudor que tot son Reus plegat; i clar, es meu homo va amollar...

PARE: Una cosa és amollar pets i una altra que te n'amo-
llin...

MARE: Aquell pet pudent com a mos acubà a tots i au, an
es cel mos veurem! Es porc quan se va veure lliure
va sortir escapat i corr que correràs fins a una era a
prop de sa caseta, on hi ha un vedat de caça i pam!
pam! i ja teniu un ciutadà que caçava per allà i que
mos matà es porc d'una escopetada. Però no aca-
bà aquí, sa història, no! Perquè llavonses començà
una discussió: que si es porc era nostre, que si ell
deia que *“la piesa la he cobrado en legitima cassa,
que jo he pagado el vedado con bons euritos”* i vengà
amunt i vengà avall fins que an es final quedarem
entesos de fer ses matances plegades. Però llavon-
ses, llavonses, va venir lo pitjor...

PARE: No mos interessa, no interessa a ningú...

MARE: Idò resultà que es ciutadà era carnisser de professió
i mos va ajudar molt. I quan feia es budells nets,
quan elsi donava sa primera aigo, de cop va dir:
“Ei, que aquí hay una cosa” que li feia nosa a s' hora
de buidar es budells i ell, fort com en Nadal an
es tennis estira i estira i bum! Tota sa merda surt
disparada cap a en Víctor Luís Manuel i an es meu
homo que, justament, li estava explicant com par-
len es de Manacor. I au, tots plens de merda! i es
ciutadà que diu *“Caramba, estoy me lo quedo yo”* i
va resultar que lo que hi havia dedins es budells
era un anell...

PARE: Ai, em degué caure dins es poal des segó!

MARE (*l'assenyala*): Era s'anell des casar! I ell que m'havia dit que ho havia duit a fer net a Ciutat!

PARE: Dona, ja me'n compraré un de nou a n'és xinos, que són més baratos i de colors!

MARE: Ai, des disgust ses sobrassades me sortiren més tortes que es revolts de sa carretera de Cura.

JUTGE: S'entén, dona! S'entén... I enguany, què no hi haurà sobrassades per jo?

MARE: Ai, no. Com es sopar haurà d'esperar un any!

FISCAL: Camestortes, jo t'acus de què un poc més i em torç quasi un peu quan vaig anar a veure ses obres des retaule de l'església!

MARE (*alfiscal*): I això, això li pareix bé?

FISCAL: Sa restauració des retaule? I sí!

MARE: Idò a jo no! A jo no me pareix gens bé que tot es poble hagi de pagar es retaule i que, després, es poble, quan demanam sa rectoria es bisbat se faci es sord.

PARE: Es Saig!

MARE: Què?

PARE: Que escriguis una carta an es Saig!

JUTGE: Prou! Continuau, que no vull torbar-me tot un any a sopar!

ESCENA 4

[El futbol, les rodes de les Maioles, es sord, la política local i la policia local i mesclat d'altres cosetes]

FISCAL: Camestortes, t'acús que aquest darrer any no hagi duit res de bo p'ets algaidins!

MARE: No sé si ha duit res de bo, però almanco se n'ha duit coses: què me deis de ses rodes de ses Maioles? Ja no hi són!

PARE: Ai, jo les enyoraré. Quan les veia quan venia de Ciutat sabia que arribava a Algaida.

FISCAL: Cert, això va ser per sa bona feina feta per s'Ajuntament!

MARE: Ca, ara! Això han estat es municipals que com que ara duen pistola fan por quan visiten an ets infractors!

PARE: Són ets homos den Harrelson!

MARE: Den Harrelson? Què no nom Xisco, es batle?

PARE: Aviat penjaran "se busca" an es cafès des poble!

MARE: A jo, això de ses pistoles...

PARE: I què trobau que no n'han de dur? Que no n'atropellaren un, l'any passat!

FISCAL (*Prenent apunts*) I ara què deis? I com va esser?

PARE: Es municipals miraven un cartell de s'esplai d'Algaida...

FISCAL: Aquell des campament d'estiu que penjaren per Nadal?

MARE: *Toma* canvi climàtic!

PARE: Sí... I com que es municipals no miraven per on anaven i com que, a més a més, sa 'cera anava plena de funcionaris que entraven i sortien des cafès, un cotxo en va investir un...

JUTGE: I què va passar? Se va fer mal?

PARE: I no se sap.

FISCAL: I com així no se sap?

MARE: Ah, perquè Titoieta ràdio des de que fa programes per a tota Mallorca ja no informa de lo que passa a Algaida, i perquè quan es Saig va sortir es municipal s'havia jubilat.

PARE (*fent-se es sord*): Ehhh... Què deis? Es que és què....?

MARE: No facis de sord que tan mateix no te'n tems de res, tu!

FISCAL: En Camestortes també és culpable des *botellón* que se fa a s'esplanada de sa cooperativa.

PARE (*riu*): Ha dit esplanada! (*Això és humor ben suec!*)

MARE: Això és cupa d'en Sapatero!

FISCAL: D'en Zapatero?

MARE: On s'ha vist que un poble tan polit com es nostre només tengui un pub?

PARE (*amb ironia*): Au, sa "Reina de la Notxe"

MARE (*alpare*): Què passa si a jo m'agrada ballar. No som com tu, que poses sa mateixa cara que na Belen Esteban abans d'operar-se cada vegada que sents música.

PARE (*picat*): Ep, això sí que no! Som ben falaguer, jo!

MARE: Com un feix de ferro, vaja!

PARE: Què te dic que som com en Maikel Jacson!

MARE: Un mort! Així te mous (*l'ensuma*) i fas olor de pixum. Em fas recordar ses festes de sant Jaume!

FISCAL: Ah, sí! Camestortes, t'acús de provocar un incendi amb sos coets de Sant Jaume i de fer un torrent de pixum des des Xaloc fins a la plaça quan tomares ets urinaris portàtils!

MARE: Ai, sí! Corria tanta aigua que s'escolava per ses posts!

FISCAL: Camestortes, t'acús de sa penosa situació des vestidors des camp de futbol del Pina.

PARE (*alarmat*): I què passa amb sos pineros ara? Què volen?

FISCAL: S'esbuquen de vells!

MARE: Idò que es de l'Algaida passin a jugar a Pina i es pineros que juguïn a Algaida.

PARE: I què no seria baixar de categoria, això?

MARE: Qui? Els de l'Algaida? L'Algaida ja ha baixat!

FISCAL: I què deis de sa política local?

MARE (*silenci*)

PARE (*silenci*)

FISCAL: I des PP a Algaida?

MARE (*silenci*)

PARE (*silenci*)

FISCAL: I des PSOE d'Algaida?

PARE: Aquests de tan ufans que van no paren un moment a s'Ajuntament!

MARE: Els hi deu fer por anar tot sols per sa Casa de la Vila. A jo em faria molta por caminar per aquells passadissos... I si em passàs qualque cosa?

PARE: Qualque socialista quedarà... Si no hi són es militants, hi deuen ser es regidors!

MARE: Ca! Aquests són per Ciutat fent turisme! Estaria ben tota sola dins aquell caslot!

JUTGE: No digui això, dona, que m'assustau es públic. A sa Casa de la Vila hi ha es funcionaris!

PARE i Mare (*a l'hora*): Pensa tu, sempre són a berenar!

FISCAL: I UM?

PARE: UM? O encara hi ha d'UM pes poble?

MARE: No hi ha una moratòria urbanística, ara? Ja tornaran, ja tornaran quan acabi i hi hagi qualque cosa que pelar.

FISCAL: I es PSM?

MARE: Des PSM m'han dit que fan reunionetes que nises des tapers!

PARE: Aquests tornaran a sa política municipal com n'Obama a Amèrica!

MARE: Negres?

FISCAL: Camestortes, t'acús de provocar sa crisi que patim!

MARE: Ah no, això és cupa d'en Sapatero i es seu amic!

PARE (*fent-se el sord*): Què dius de n'Antich?

MARE: Ui, no! Pobret en Xisco de Móra, que no obrí sa boca per por de (*enummera, fent números amb sos dits*) molestar, animar, provocar una dimisió, aprovar una llei, anular una llei, per no anar endavant o per no anar endarrera...

PARE: Bé, però ara ja no és així. Ha pegat un bon cop de puny damunt sa taula. Jo ja li vaig dir, quan el vaig veure dins es cafè: “Xesc, hauries de dir prou!”

MARE: I què més!

PARE: Me vaig oferir a anar amb ell a Ciutat a arreglar ses coses. Jo ho tenc ben clar: ses males herbes s'arrabassen d'arrel!

MARE: Tu... Tu ses úniques herbes que lleves són ses que estan damunt sa conservadora, i no les arrabasses, te les beus!

FISCAL: Darrerament s'han destapat molts casos de corrupció. Sa Justícia té molta feina!

PARE: Jo ja li vaig dir, an es President, que per ventura podríem exportar polítics corruptes. Com que en tenim tants!

MARE: Ui, i es nom que tria sa Fiscalia: operació voltor, operació maquillatge, Bitel II, Mapau...

PARE: Jo si fes una obra de teatre sobre s'actualitat a Mallorca estaria estressat! Cada dia t'ho canviem tot! No donaria abasto!

MARE: Jo, en es fons me fan pena. Són unes víctimes.

FISCAL: Víctimes? Víctimes? Lo que són són delinqüents...

MARE: Aquell pobre batle que volia fer una caseta pes pony des seu nét i aquell altre que no sabia dir que no... No vos fan pena? Són unes pobres ànimes...

PARE: I a ses fotos, pareixen tan honorables i honrats... I ses promeses que fan! I llavonnes resulta que són pitjors que es trileros des baratillo!

MARE: Això de sa política està molt embullat. Hi ha tant de moviment!

PARE: Bé, però a Algaida està tot tan tranquil.

MARE: Amb sa crisis que hi ha i es senyors polítics no fan més que barallar-se.

PARE: Sa mesura s'està omplint. Es poble comença a estar emputat de tant d'imputat!

MARE: Amputat? A qui han amputat? Ai, es meu pobre Camestortes!

PARE: En Camestortes fa ja més d'un any que està an es *paro*! No hi ha manera que faci feina...

MARE: Amb això s'assembla a son pare!

PARE: No és vere! He anat a cercar feina per tot: Per exemple, he anat a ses oficines des bancs des poble però per tot m'han dit que no en necessiten un altre director... També vaig anar a s'Ajuntament i me vaig oferir per fer de batle, però res de res... No hi ha manera!

MARE: Es fill d'una veïnada va trobar feina quan feia prop de tres anys i un dia que en cercava!

FISCAL: Tres anys i un dia, això pareix una condemna!

PARE: Me cregui, ho és, sa feina, una condemna!

MARE: I tot puja. Jo amb 5.000 pessetes podia comprar de tot i encara me'n sobrava per anar a sa perruqueria a tenyir-me tooooooots es cabells. I ara, amb 50 euros, després d'anar a comprar, només me puc fer metxes!

PARE: I jo ara només puc fer quatre rebentats d'Amazones!

MARE: Aviat haurem d'aprendre a fer porcella rostida sense porcella: només amb patates!

FISCAL: És cert que sa crisis és forta però no tan sols afecta a Espanya, afecta a tot el món!

MARE: Serà això, però cada vegada veig sa presidenta d'Alemanya, tan grassa ella; i es bons colors des president francès... crec que es qui passam gana som noltros!

PARE: Home, amb na Bruni, jo tampoc passaria gana.

MARE: Tu? Si cada vegada que te davalles es calçons has de cercar es manual d'instruccions!

JUTGE: Prou! Això és un embull!

PARE: Miri, senyor jutge, jo a vegades convit a prendre cafè an es president Antich. El pobre, no ho passa massa bé... Tanta sort que jo li don bons consells, perquè si l'amollassin tot sol pes Consolat!

JUTGE: Una mica de respecte en parlar des president!

PARE: Aquest! PFFF! Si no se fa ni fotos amb sa gent! Per president, per bon president: en Matas. Aquest sí que ha fet carrera!

MARE: I previsor que era! Va fer un ascensor que pujava a un solar perquè ell ja sabia que algún dia s'urbanitzaria!

PARE: Ell i tots es seus amics!

FISCAL: Això sí!

PARE: Amb so poc sou que tenia de President des Govern se va poder comprar una casa a Madrid...

MARE: S'ha de sebre estalviar.

PARE: I un *palasete* a Ciutat...

MARE: Ho és, estalviador!

PARE: I quan va deixar sa feina aquí, tot d'una el cridaren dets Estats Units.

MARE: Ets americans sí que saben valorar an es que són bons. Aquests obames no van de coverbos!

PARE: I que si ara feina a Washington, que ara posar una mà a Florida, que si ara el criden a Nova York. Se'l rifen i noltros quin despreci que li hem fet!

MARE: Com es meu Camestortes: faner i estalviador!

PARE: I ara ets envejosos li han muntat un judici i haurà de venir a Mallorca a parlar amb so senyor jutge.

MARE: I amb lo estalviador què és, no creus que s'estalviarà es viatge i no vendrà?

JUTGE: Això són especulacions! Continuem amb so judici que no me vull torbar un any a sopar. Tenc gana!

FISCAL: Amb la vènia: Camestortes, com que és tan greu, vull reiterar que ets culpable de sa crisi que patim des de ja fa dos anys!

MARE: Ja vos he dit que es culpable de sa crisi és den Sapatero.

FISCAL: Des president des Govern?

PARE: I tant! Tot lo contrari que es nostre Matas, en Sapatero ha tudat doblers i doblers en un no-res!

MARE: Igual que n'Antich!

PARE: Almanco en Matas va fer es primer metro submarí d'Europa; mos va mostrar que era estalviar i per promocionar ses Balears va triar na Kurnikova. Què voleu que vos digui si haguessiu de triar entre en Nadal i na Kurnikova, quin triaríeu?

MARE: En Nadal, què és mallorquí i honrat!

PARE (*que no està gens d'acord*): Bé...

MARE: Cada vegada que veig en Sapatero m'entren ganes d'apagar sa televisió!

PARE: Sí, noltros estam molt enfadats amb aquest de Madrid!

FISCAL: Es senyor Zapatero és de Lleó!

MARE: Com si és d'Aquari! Tant m'és, es signe des zodíac que sigui... Aquest homo lo que és, és un ballarí!

FISCAL: Un ballarí?

MARE: Homo sí: no fa més que ballar sa ienka (*cantant la ienka*):

Ara sí, ara no... Sa crisi creix. Un! Dos! Tres!

Ara sí, ara no... Sa crisi creix. Un! Dos! Tres!

JUTGE: Prou! Prou! Venga acabau ja! Que no hem d'estar tot un any a sopar!

PARE: No, no... i això de ses pensions..! Això de ses pensions..!

MARE: I ara tu!?

PARE: Jo estic indignat. Ara resulta que haurem de fer més feina per cobrar es *retiro*!

MARE (*indignada*): Tu! Tu parles de feina? Encara és hora que treguis ses eines de sa caixa, que de tant poc *gasto* que en fas d'elles són noves!

FISCAL: Això és lo que fa falta: una cultura de s'esforç! No hauria tant d'aturats si sa gent fes més feina!

MARE: Que no sents lo que diu es senyor fiscal, parda-lango!

PARE: No, si esforç en faig, però som com es polítics: no hi ha manera d'aixecar es cul de sa cadira!

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de sa quantitat d'aturats que tenim a Balears i de fomentar sa cultura de no fer res i esperar una paga!

MARE: Ah, no! Senyor jutge, senyor fiscal! No tots ets aturats ho són perquè volen... (*mira al seu home*) bé, n'hi ha que s'estimen més estar an es cafè!

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de què no hi hagi un parc infantil en condicions i que s'escoleta haguí tornat petita!

MARE: Conills!

FISCAL: Conills? I ara què deis?

MARE: Són com es conills que tenim a sa caseta. No s'aturen de néixer i ja no tenim *requilla* abastament pes tancat!

FISCAL: Bono, de totes formes és cupa den Camestortes aquest naixement desorbitat d'infants!

MARE (*assenyalant al públic*): Den Camestortes? Discrecció, senyor fiscal! Què diran es senyors casats que hi ha per aquí?

PARE: Home, sa gent no s'atura de tenir fills! Això sí que no es cupa den Camestortes! (*al públic*) Una mica d'abstinènci', per favor!

MARE: Sí: abstinènci'. Això sí que ho practiques, tu!

PARE: Bé, no de tot: una copeta d'anís de tant en tant, sí que la faig!

MARE: No te xerr d'aquesta abstinènci', pardalango. Però ja m'aniria bé, que la practicassis, a s'abstinènci' des beure!

PARE: Ai, colometa. No te posis així. (*Melós*) Te'n recordes quan erem nòvios (*fa besos a l'aire*).

MARE (*amb tristor*): I bé, que me'n record!

PARE: Te'n recordes aquell dia per sa revetla de Sant Jaume? Com te vaig escometre quan anaves amb unes amigues a comprar llimonada an es cafè?

MARE: I bé que me'n record! I tu, tu recordes tu lo que te vaig dir sa nit de nocces?

PARE (*aquí comença el pare però acaba la mare que xerra més alt*):
Que m'esti...

MARE: Què no canviassis. Te vaig dir que no canviassis.

PARE: Dona, que tampoc he canviat tant... Tenc un poc més de panxeta, (*molt orgullós*) però "allò" encara ho tenc ben igual.

MARE: (*incrédula*) Ben igual?

PARE: Sí, no ha crescut, però tampoc ha tornat més petit!

MARE: Això sí que és vere, però no me diguis, (*s'enfada*) no me diguis que no has canviat... I això, això sí que me'n fa, de pena. Ai quina pena, tan grossa que tenc!

PARE: Ets una exagerada. Ja t'he dit que no he canviat tant...

MARE (*enfadada*) No? A no? Ara cada vespre te compixes ses sabates... Ai quina pena tan gran que me faaaaaa!

PARE (*un poc empegueït*) Calla, dona... Però no hi ha perquè tenir pena per unes gotetes que cauen damunt ses sabates...

MARE: No, si jo no tenc pena d'això... A mi sa pena me ve quan pens.

PARE: Quan penses, quan penses què?

MARE: Que abans, abans en lloc de compixar-te ses sebates, te compixaves... te compixaves... (*tothom fa gestos com per ajudar a què la Mare acabi la frase*)
Te compixaves ses ulleres!

QUARTA PART

La Comdemna

JUTGE: (*Taxatiu*) Ala, ja n'hi ha prou. S'ha acabat. (*Pre-
nent un to molt circumspecte*). Feta aquesta enèsima
inculpació, hem acabat de llegir es càrrecs que
es ministeri fiscal imputa a n'en Camestortes.
Sumarium finitus est. Deo gratias.

ARRUAL i FISCAL: Amén.

ARRUAL MAJOR: Algaida, dia 21 de febrer de l'any de
nostre senyor de dos mil nou. Ha comparegut
davant aquest magne tribunal en Camestortes
Tortes, fill de son pare i sa mare, acusat de ser es
causant de tots quants mals han ocorregut a la
vila d'Algaida aquest darrer any. Aquest magne
tribunal ha pogut escoltar ses nefandes acusa-
cions dites pes ministeri fiscal en contra d'en
Camestortes. Ara es senyor jutge deliberarà i
dictarà es seu infal·lible veredicte.

(*El jutge es posa les mans al cap com si pensàs, acluca els ulls. Es
grata els cabells i s'està una estoneta meditant*).

Senyor jutge, ja teniu es veredicte?

JUTGE: Sí, el tenc.

ARRUAL MAJOR: ¡Au idò, aixecau-vos tots
drets! (*Tothom s'aixeca*). ¿Senyor jutge, quin es
es vostre veredicte?

JUTGE: (*Molt solemne*). Com a Jutge Principal d'aquest magne tribunal declar en Camestortes Tortes (*pausa*) culpable de tots els crims, felonies i faltes que ha estat acusat.

(*EL pare es posa les mans al cap. Les dones comencen a plorar. Tots els assistents fan cara molt trista*).

MARE: (*Plorant desconsolada*) ¡Ai fill meu! ¡Fill meu, on t'he de veure!

(*EL seguici consola la mare*)

ARRUAL MAJOR: I en conseqüènci' d'haver estat declarat culpable de tots es càrrecs, senyor Jutge, ¿quina és sa pena que imposau a n'en Camestortes?

JUTGE: A resultes d'haver estat declarat culpable, condén en Camestortes a sa pena capital. (*Crits de la mare desesperada*) Camestortes Tortes, pels crims i faltes comeses a Algaida durant es darrer any seràs executat ara mateix (*La mare té un acubó. Desesperació general dels familiars*). La pena ha estat dictada. Arrual Majors, que se complesqui sa sentènci'.

ARRUAL MAJOR: Au, arruals.

CINQUENA PART

L'execució